

thinget, siden Rigsdagen fik den Slags Sager under Behandling, at man siger: Vi bevilge nye Vaaben til Fodfolket.

Der er adskillige Ting med Hensyn til Forslaget, som kunde være klarere fremsatte. Kalkulen stemmer paa det Nærmeste med Kalkulen over det mindre Kvantum, som er foreslaaet paa selve Finantslovsforslaget. Der bliver vel noget Mere til ekstraordinære Udgifter en Gang for alle, men det kan jeg forstaa, vil blive Tilfældet. Naar Summen angives „noget kalkulatorisk“ frygter jeg for, at man for at faae en Lov ud om den samlede Sag, i Virkeligheden har lovet noget Mere, end man kan holde, naar man blot talder det noget kalkulatorisk. Det maa imidlertid ogsaa undersøges. — I Motiverne er der adskillige Ting at lægge Mærke til. Der er f. Ex. ikke oplyst, i hvilken Grad man skal søge fremmed Industris Bistand, og i hvilken Grad dansk Industri kan gjøre det. Det hedder blot, at i mange Retninger bliver man nødt til at ty til fremmed Bistand, paa mange Omraader kan ogsaa den danske Industri gjøre det. Det er meget løse og vage Udtalelser, som rimeligvis ogsaa ved nærmere Undersøgelse maa sættes noget fra hinanden; thi, det gjentager jeg, paa Forsvarsvæsenets Omraade bliver der ikke mange Punkter, der ere af større Vigtighed end det, som her omhandles, og Hovedsagen er jo her den, at man, naar denne Sag er færdig, da netop har det Vaaben, som man bør have paa den Tid, da det anstafes.

Saa fremsætter der sig imidlertid et andet Spørgsmaal, som ikke er berørt i Lovforslaget, hvad der i og for sig kan være meget naturligt. Vi have jo allerede nu en Del Vaaben, 50—60,000 Remingtoner og en Del andre Vaaben, som ere meget gode, i Alt c. 60,000 Geværer, som, selv om de nu ikke alle ere Remingtoner, dog ere brugelige til forskjellige Stillinger. Her faae vi nu 42,000, det bliver i Alt c. 100,000 Geværer. Jeg synes, at vi skulle høre Noget om, hvad vi skulle med alle dem. Ja, Ministeren har dem i sit Bærg, de blive ikke borte, men jeg tror dog, at man ikke kan se bort fra det Spørgsmaal. Vi have jo ganske vist Forstærkningsbatailloner, som skulle have Vaaben, naar de blive indtalde, men Ministeren har jo ogsaa disse private Korps'er, som den ærede Minister opretter paa egen Haand. Der er nu Gendarmerne — det er jo saadan en gjældende Lov, siger man. Man veed jo ikke, hvilken Udvidning de skulle have, hvad der skal anvendes til dem. Og nu Livjægerne! Det er ogsaa en mærkværdig Institution, som jeg ikke skal komme nærmere ind paa her, skjøndt hele den

Historie for Resten godt kunde taale nogen Kritik fra Folkethingets Side. Det forekommer mig imidlertid ikke, at vi skulle være ligegyldige overfor, om disse Geværer skulle benyttes af selvlavede Korps. Der er nu Garderhøi-Fortet og dets Omliggende. Man veed ikke, om det kun skal være til Artilleri, eller om der ogsaa skal være Plads til en Afdeling nyt Fodfolk, altsaa en privat Forsvarsstyrke, der skal samles af forskjellige Vaaben. Den ærede Minister har udlaaet sine Embedsmænd til det Brug; han kan maasse saa ogsaa have i Sinde at udlane Geværer og deslige. Jeg er ikke bange for de mange Geværer i en Krigsministers Haand, der agter Lovgivningens Bestemmelser saa vel om Personel som om Materiel og Penge. Men jeg er slet ikke glad ved at se dem i den nuværende Krigsministers Haand uden nærmere Bestemmelse. De mange Vaaben pege imidlertid, naar vi have regelmæssige Tilstande, hen paa, at vi paa eet Punkt staa henviste til den Udvikling af vort Forsvar, som jeg tror en stor Del af dette Thing vil sætte over provisoriske Fæstninger. Vi havde saa Vaabenet til den Hær, som jeg tror vi uden større Bekostning kunne have til Raadighed i kritiske Tider ved en Omordning af Forsvarsvæsenet. Uden altsaa at foregribe, hvad det høie Folkething ved en nærmere Undersøgelse af denne Sag vil komme til, om det tror, at Krigsministeren, uagtet han staaar paa Forsøgenes Standpunkt, allerede nu kan give det den Overbevisning, at det vil være rigtigt at slaa til og bevilge just dette Gevær, eller om andre Sagtyndige kunne mene, at man just ikke har truffet det absolut Heldige skal jeg kun udtale Misset om, at denne Sag maa begynde med at faae en grundig, omhyggelig og velvillig Undersøgelse, og hvis man finder, at man er naaet til et Resultat, som er til Anbefaling for selve Sagen, at man da slaar til, uden Hensyn til Høire og Venstre, slaar til, for at vi kunne faae forsynet Landets Sønner med det bedste Vaaben, som man saaledes mener at kunne skaffe tilveie for den nuværende Tid.

Overmoes: Jeg skal med Hensyn til den første Del af det Foredrag, vi hørte af det ærede Medlem, som nys havde Ordet, ikke komme ind paa de Betragtninger, han deri hengav sig til, dels, fordi det ikke forekommer mig at vedrøre det foreliggende Lovforslag, og dels, fordi det væsentlig var henvendt til den høitærede Krigsminister og formodentlig af ham vil blive optaget, naar naar han tager Ordet. Hvad den sidste Del af det ærede Medlems Foredrag angaar, skal jeg bevidne ham min oprigtige Tak